

της ήκουον ταύτης διηγουμένης μοι παλαιάς ιστορίας, δημόδη παραμύθια, έλληνικάς παραδόσεις.

Ἦδη, ἡ Δεσποινὶς ἡ Mademoiselle παρὰ τοὺς οὐτῶ με καλοῦσιν, ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσῃ τοὺς ἀνω ἀξιολόγους κυρίους καὶ ἔτι πλείονας· ὅτε δέ, κωλυομένη ἕνεκα τοῦ βροχεροῦ καιροῦ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ θέατρον, μελετᾷ τὴν νύκτα τὴν Παρισίαν ἢ ἄλλοτε ἐνθυμεῖται τοὺς ἀποπτόντας χρόνους καθ' οὓς παρὰ τὸ σπινθηρίζον πῦρ τῆς ἐστίας ἤκουε τῆς μάρμης διηγουμένης τόσα ὄρατα καὶ νόστιμα πράγματα.

Εἰς μνημόσυνον τῆς καλῆς ἐκείνης γραίας, καὶ ἀντίδοτον ἀπὸ τῶν τοσοῦτων καὶ τοιούτων σημερινῶν ἀναγνωσμάτων, τὰ παραδίδω ἕνα ἕνα εἰς τὴν δημοσιότητα εὐχαριστῶν τοῖς κκ. συνεργάταις τῶν Ἐκλεκτῶν ὅτι τόσον ἀβροφρόνως μεταξὺ αὐτῶν με ὑπεδέχθησαν καὶ τῷ κ. Διευθυντῇ ὅτι εἰς τόσῳ καλὴν συντροφίαν με εἰτήγαγεν.

* *

« Πρὶν ἀκόμη ἐλευθερωθῆ ἡ πατρίδα μας, ἦτανε εἰς ὅλας τὰς πόλεις τουρκικὰ δικαστήρια ποῦ ἐπήγαينه καὶ ἐκρινότανε ὁ κόσμος, τὰ δικαστήρια ὅμως ἐκεῖνα δὲν ἦτανε σὰν τὰ σημερινὰ ποῦ ἔχουν πολλοὺς δικαστὰς καὶ περὶ πολλοὺς ἀκόμη δικηγόρους· ὄχι, ἕνας μόνος ἦτανε ὁ κριτὴς ποῦ τὸν ἔλεγαν Καδῆ. Δικηγόρος περὶ ἦτανε ὁ ἴδιος ὁ κατηγορούμενος.

« Τώρα θὰ σοῦ διηγηθῶ τί συνέβηκε μ' ἕνα Ἀράπη ποῦ τὸν ἔλεγαν Σίδι-μπέν-Ἀβδαλάχ, καὶ με τὸν Καδῆ, γιὰ νὰ μάθῃς ἄλλη φορὰ νὰ ἦται περὶ ὑπομονητικὴ, ἀφοῦ θέλῃς νὰ ἦναι καὶ οἱ ἄλλοι ἐμπροστὰ σὲ ὅσνα ὑπομονητικοί·.

Πράγματι δὲ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀπωλέσασα τὴν ὑπομονὴν μου δὲν ἐνθυμῶμαι ἀκριβῶς διὰ τίνα αἰτίαν, παρεφέρθη κατὰ τῆς ὑπηρετρίας μας. Μὲ εἶδεν ἡ μάρμη μου καὶ δι' αὐτὸ εὐροῦσα εὐκαιρίαν μοι διηγήθη τὴν κατωτέρω χριστοστάτην ιστορίαν.

* *

Ἀνέβαινε μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸ παζάρι ὁ Σίδι-μπέν Ἀβδαλάχ καὶ κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα κομμάτι κρέας. Ἦτανε φτωχὸς ὁ καυμένος καὶ ζοῦσε πότε ἀπὸ ἐλεημοσύνη, πότε ἀπὸ καμμὴ δουλεια ποῦ τοῦ εἶδιναν νὰ κέρη.

Ἐπήγαينه στὸ δρόμο του ἡτυχά, ἡτυχα, σὰν καλὸς Ὄθωμανός, ὅταν νὰ σου τὸν ἀπαντᾷ ἕνας ἄλλος.

— Ὁ Ἀλλάχ νὰ σου δῖνη πάντοτε τὴν εὐλογίαν του, εἶπεν εἰς τὸν Σίδι-μπέν-Ἀβδαλάχ.

— Ὁ Ἀλλάχ πάντα νὰ σ' ἔχη γερὸ καὶ ἡσυχο, ἀπεκρίθη καὶ οὗτος.

— Ἐχεις βλέπω ἕνα καλὸ κομμάτι κρέας, εἶπεν ὁ πρῶτος.

— Ἐ! ὁ Θεὸς ἔτσι ἤθελε!

— Καὶ πόσῳ τ' ἀγόρασες;

— Ἐνα γρόσι.

— Δὲν εἶνε διόλου ἀκριβό. Ὁ Ἀλλάχ νὰ σ' ἔχη πάντα γερὸ, εἶπεν ὁ διαβάτης καὶ ἔφυγε.

Ὁ Σίδι-μπέν-Ἀβδαλάχ ἐπῆρε πάλιν τὸν δρόμο του.

Ἄλγιο παραπάνω ἦτανε μετὰ βροσί καὶ ἐστάθηκε νὰ πιῇ νερό. Ἐκεῖ ἀπάντησεν ἕνα ἄλλον.

— Μὰ τὰ γένεια τοῦ Προφήτου, εἶπεν οὗτος, ἔχεις βλέπω ἕνα καλὸ κομμάτι κρέας.

— Ἐ! ὁ Θεὸς ἔτσι ἤθελε.

— Καὶ πόσῳ τ' ἀγόρασες; εἶνε ἀκριβό;

— Ἐνα γρόσι.

— Πολὺ φτηνό.

— Ὁ Θεὸς εἶνε σπλαγχνικὸς γιὰ τοὺς φτωχοὺς.

— Ὁ Ἀλλάχ νὰ γεμίζῃ τὸ σπῆτι σου ἀγαθὰ, εἶπεν ὁ ἄλλος διαβάτης καὶ ἔφυγε.

— Ἡ καρδιά μου μαζὺ σου, εἶπε καὶ ὁ Σίδι-μπέν-Ἀβδαλάχ.

Ὅσῳ ἐπροχωροῦσε στὸ σπῆτι του, τόσῳ ἀπαντοῦσε κόσμος, καὶ ὅλοι τὸν σταματοῦσαν νὰ τὸν ρωτήσουν πόσῳ ἀγόρασε τὸ κρέας ποῦ ἐβάσταυσε.

Ὁ καυμένος ὁ Ἀβδαλάχ, καλὸς καὶ ἡσυχος ἄνθρωπος, ἐστεκότανε, εἶδινε τὴν ἀπάντησι καὶ τὴν εὐχὴν του καὶ ἐκινούσε πάλιν νὰ φύγῃ.

Εἶχε στὸ νοῦ του πῶς τὸ Κοράνι λέγει: Ἡ ὑπομονὴ εἶνε τὸ κλειδί τῆς ἐπιτυχίας.

— Ἐ! σιγά, σιγά, ἔλεγε καὶ αὐτὸς θὰ πάω στὸ σπῆτι μου. Μὰ σὲ κάθε βῆμα ποῦ ἔκανε καὶ νὰ σου ἕνας νὰ τὸν ἐρωτήσῃ πόσῳ ἀγόρασε τὸ κρέας.

— Ἐνα γρόσι, ἔλεγε καὶ ἔφυγε.

Ὁ Γέρω Ἀβδαλάχ ἀρχίζε πάλιν τὸ δρόμο του καὶ πάλιν κάποιος ἄλλος τὸν ἐσταματοῦσε.

— Πόσῳ ἀγόρασες τὸ κρέας;

— Ἐνα γρόσι.

Ὁ Σίδι-μπέν-Ἀβδαλάχ ἦτανε καλὸς ὀθωμανός, μὰ ἦτανε καὶ ἄνθρωπος. Εἶχε καὶ αὐτὸς τὰ πάθη του καὶ ἐπὶ τέλους ἐθύμωσε.

Κατὰ κακὴ του τύχη βρίσκεται ἐκείνην τὴν ὥρα ἕνας ἄλλος ἔμπροστά του.

— Πόσῳ τὸ ἀγόρασες τὸ κρέας;

— Ὄ; τότε, ἐμετροῦσε καλὰ, τριάντα φορὰς τὸν εἶχαν ρωτήσῃ.

— Πόσῳ τ' ἀγόρασα; νὰ. Μέτρα νὰ δῆς.

Καὶ σοῦ τὸν στρώνει τὸν καλὸ σου στὸ ξύλο. Τὸ ραβδί του τὸ ἔσπασε σταῖς πλάταις του. Μὰ κείνη τὴ στιγμή ποῦ ἔτρεχεν ὁ κόσμος νὰ τοὺς χωρίσῃ, ἔτρεξε καὶ ἕνας σκύλος καὶ ἐχώρισε αὐτὸς τὸ κρέας τὸ πῆρε στὰ δόντια του καὶ τὸ βῆκε στὸ πόδι.

Φαίνεται αὐτὸς ποῦ ἔφαγε τὸ ξύλο δὲν εὐχριστήθηκε καὶ ἐπῆγε στὸν Καδῆ νὰ περαπονεθῇ. Ὁ Καδῆς διέταξε καὶ τὸν ἐρῶλακισαν τὸν Ἀβδαλάχ.

Τὸν ἔβαλαν μέσα λυπημένο πολὺ, πρῶτον ποῦ ἔδειρε ἕνα ὁμοίό του καὶ δεῦτερον ποῦ ἔχασε τρία πράγματα ἐξ αἰτίας τοῦ ξύλου: Τὸ κρέας του, τὸ ραβδί του καὶ τὴν ἐλευθερίαν του. Ἐπὶ τέλους ἐφθασε καὶ ἡ ἡμέρα ποῦ ἤθελε νὰ κριθῇ. Τὸν ἐπῆγαν στὸ δικαστήριον.

— Τ' ὄνομά σου; τὸν ἐρωτᾷ αὐστηρᾶ, αὐστηρᾶ ὁ Καδῆς.

Ὁ Σίδι-μπέν-Ἀβδαλάχ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν, ἐσκέφθηκε ἄλγιο καί,

— Ὁ Ἀλλάχ εἶε ὁ Θεὸς καὶ ὁ Μωάμεθ εἶνε ὁ προφήτης του, ἀποκρίθηκε.

Καθὼς ἀκουσάν αὐτὰ τὰ λόγια, ποῦ εἶνε ἄγια γιὰ τοὺς Ὄθωμανούς, ὁ Καδῆς καὶ ὅλοι ὅσοι ἦτανε ἐκεῖ, ἐσκύψαν τὰ κεφάλια τους, καὶ ἔβαλαν τὸ χέρι στὸ στήθος τους γιὰ νὰ δεῖξουν σεβασμό.

— Ποῦ κάθεται, τὸν ἐρωτήσῃ πάλιν ὁ Καδῆς.

— Ὁ Ἀλλάχ εἶνε ὁ Θεὸς καὶ ὁ Μωάμεθ εἶνε ὁ προφήτης του, εἶπε καὶ πάλιν ὁ Ἀβδαλάχ.

Ὁ Καδῆς καὶ οἱ ἄλλοι ἐδειξάν τὸν σεβασμό τους.

— Γιατί ἐδειρες αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον; Τί σοῦ ἔκαμε; Σὲ ρωτήσῃ μονάχα πόσῳ εἶχεις ἀγοράσει τὸ κρέας σου.

Ὁ Σίδι-μπέν-Ἀβδαλάχ δὲν λέει τίποτα ἄλλο παρὰ:

— Ὁ Ἀλλάχ εἶνε ὁ Θεὸς καὶ ὁ Μωάμεθ εἶνε ὁ προφήτης του.

— Ἐλα λοιπόν, λέγει ὁ Καδῆς, ἀποκρίσου στας ἐρωτήσεις μου. Πῶς σὲ λένε;

Ὁ γέρω Ἀβδαλάχ πάλιν τὴν ἴδιαν ἀπόκρισι δίνει. Αὐτὸ ἔγινε κάμποσαις φοραῖς ἀκόμη, ὅταν περὶ ὁ Καδῆς με μεγάλη ὀργή:

— Θὰ μοῦ ἀποκριθῆς ἐπὶ τέλους; ποῦ λέγει.

— Ὁ Ἀλλάχ εἶνε ὁ Θεὸς καὶ ὁ Μωάμεθ εἶνε ὁ προφήτης του.

Ὁ Καδῆς δὲν ἐβάπτισε Βγάζει τὰ πασοῦμια του καὶ τὰ πετᾷ κατὰ κεφαλῆς τοῦ Ἀβδαλάχ.

Ὁ Ἀβδαλάχ, χωρὶς νὰ θυμώσῃ, σκύβει, τὰ πέρνῃ, τὰ φιλεῖ πρῶτα καὶ μετὰ μεγάλο σεβασμό τοῦ τὰ δίνει πίσω.

— Καδῆ, τοῦ λέγει, σὺ ποῦ εἶσαι σοφὸς δικαστὴς καὶ ἅγιος ἄνθρωπος, ἐπειδὴ δώδεκα φοραῖς μόνον ποῦ εἶπα τὸν ἴδιον ἅγιον λόγον ἐθύμωσες καὶ μ' ἐκτύπησες. Πῶς ἤθελες ἐγὼ ποῦ εἶμαι ἀγράμματος καὶ τιποτένης νὰ μὴ θυμώσω ποῦ μ' ἐρωτήσαν τριάντα μετὰ φορὰ τὸ ἴδιον πρᾶγμα;

Ὁ Καδῆς ἐθαύμασε γιὰ τὴν σοφίαν του καὶ τὸν ἀφῆσεν ἐλεύθερον.

— Ἡ καρδιά μου μαζὺ σου, εἶπεν ὁ Σίδι-μπέν-Ἀβδαλάχ. Καὶ ἔφυγεν, ἐνῶ ὁ Καδῆς ἔβαζε τὰ πασοῦμια του.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΔΕΣΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

—

Ὅσοι τῶν ἐκ τοῦ Γ' ἔτους (ἀριθ. 107) συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν ἡμῶν, ἐπιθυμοῦσι νὰ ἔχωσι πλήρη τὴν συνέχειαν τῆς Δεσποίνης Μονσορώ, δύνανται ἀντὶ ἀρ. 2 νὰ ἀποκτήσωσι τὰ ἰδιαιτέρως ἤδη ἐκτυπωθέντα εἰς τὸ αὐτὸ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων σχῆμα 10 φύλλα, ἅτινα πωλοῦνται εἰς τὸ γραφεῖον ἡμῶν, ἀποστέλλονται δὲ ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν, ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.